

Bediüzzaman'ın ortak düşmanları

Said Nursî ile ilgili hemen her konuda işi-gücü düşmanlık ve

hezeyan pompalamak olan tuhaf mı tuhaf bazı tipler var.

Bu tiplerin bir kısmı dost sûretinde görünerek sinsice düşmanlık yapar, bir kısmı ise kendini tarafsızmış gibi göstererek, birlikte zihin bulandırmada birbiriyle yarışircasına hareket ederler.

Adıyla-saniyla, bu “Said Nursî ortak düşmanımız” demektir.

Ortak düşmanlığın en tesirli şekilde meydân-ı zuhûra çıktığı tarih ise, 1935'teki Eskişehir Mahkemesi dönemidir.

O tarihte, Said Nursî ve talebeleri Ağır Ceza'da idam ile yargılanırken, “Selânik Komitesi”ne bağlı Kemalistler “İstanbul'daki İhtiyar Hoca” ve “Eskişehir'deki mübarek meczup” gibi kişilerle dirsek temasına geçtiler. Onları tepe tepe kullandılar. Üstad Bediüzzaman'ın tâbiriyle “Galiz gıybet ve şeni' hakaret”te bulundular.

İşte, o gün bugündür, “Said Nursî düşmanlığı”nda müşterek hareket edegeliyorlar.

* * *

Düşmanlıkta ortak hareket eden bu zihniyetin mensuplarından bazılarına daha evvel isim de zikrederek kaynağından gerekli cevapları verdik.

Ama baktık ki, bunun onlara bir faydası yok. Hiç tınmadılar ve üzerlerine alınmadılar bile. Fırsat buldukça da, aynı

hezeyanlar savurup zihinleri bulandırmaya devam ettiler.

Demek, kendilerine yakışanı budur. Demek, tıynetlerinin gereğini ifâ ediyorlar.

O halde, biz de onlara önem vermiyoruz. Sadece temsil ettikleri menhus zihniyete cevap veriyoruz. Tâ ki, yeni nesillerde hasıl olacak muhtemel zihnî bulanıklığa karşı bir tedbir olsun diye...

* * *

Şimdi, söz konusu şu “müşterek düşmanlık” ile ilgili olarak hatıra gelen bazı misâller verelim.

Meselâ, Sultan II. Abdülhamid üzerinden, iki taraf da müşterek saldırıyor ve kara çalmaya yelteniyor.

Sultan Abdülhamid’e muhalifliği ayyuka çıkıldığı halde, söz konusu Said Nursî olunca, meselâ çıkıp şunu söyleyebiliyor: “Ey millet! Biliyor musunuz, Sultan Abdülhamid, Said Nursî’yi tımarhaneye atarak cezalandırdı. Çünkü, öyle bir kişiydi.”

Başka zaman, başka bir vesileyle sorsan, bu tip adamlar tam bir münafıklık sergileyerek “Canım, Abdülhamid dediğin bir diktatördü, hatta ‘Kızıl Sultan’dı” diyecekler ve diyorlar.

* * *

Said Nursî’ye kara çalmaktan geri durmayan “Abdülhamid meddahı” öteki düşman da, aynı meselede benzer şeyleri dillendirerek, Süfyanîyetin “dindar ayağı”nı kendince sağlama alma hamakatinde bulunuyor.

Şayet ahmakul-humeka olmasalardı, hem monarşiyi, hem Sultan Abdülhamid’i ve siyasetini, hem yer yer M. Kemal’i, hem de demokrasi ve cumhuriyet rejimini med-cezir tarzında savunmak gibi tenakuzlara düşmez, paradokslar yaşamazlardı.

“Mağdura saldırı” tabiatı

Said Nursî, 15 yaşından itibaren, 85 yıllık ömrünün sonuna kadar sürgün, cephede savaşı, esaret, ağır ceza, hapis, zindan, zehirlenme gibi mağduriyetler yaşadığı, hatta mezarında bile rahat bırakılmadığı halde, onun ortak düşmanları, zulme karşı gelmek yerine, insafsızca yine onu suçlamaya devam edegeldiler.

Yani, her devirde zulme uğrayan Said Nursî’yi savunmak yerine, onu “her devrin adamı” olmakla suçlama cihetine gittiler.

Üstelik, o zâtın mahkemelere mükerreren sevk edilen eserleri hakkında 2000’i aşkın beraat kararı bulunmasına rağmen, bunu da görmediler ve halen de görmek istemiyorlar.

Bu ise, kelimenin tam anlamıyla bir “vicdansızlık” örneğidir.

* * *

Son bir nokta: Said Nursî’nin ortak düşmanlarının bir başka müşterekliği “Adnan Menderes’e, Demokrat Partiye ve onun devamı mahiyetindeki partilere” olan amansız kin ve düşmanlıklarıdır.

Bunların her birine şahıs bazında ayrı ayrı cevap vermek gerekmez. Tıynet ve zihniyetleri belli olduğu için, münasebet geldikçe, ikna olmak gibi bir emeli bulunmayan o zihniyeti “ilzam edici” mahiyette cevaplar vermek daha uygun düşer.